

A B C D E F G H I J K L M N O P R S T U V W X Y Z

Nr 1245

1. Obiekt

CHENTARNY p.w. Św. Trójcy
KOŚCIÓŁ, ob. nie użytkowany

2. Czas powstania

1769, rem. 1803, 1868 r., k.
XIX w., 1938 r.

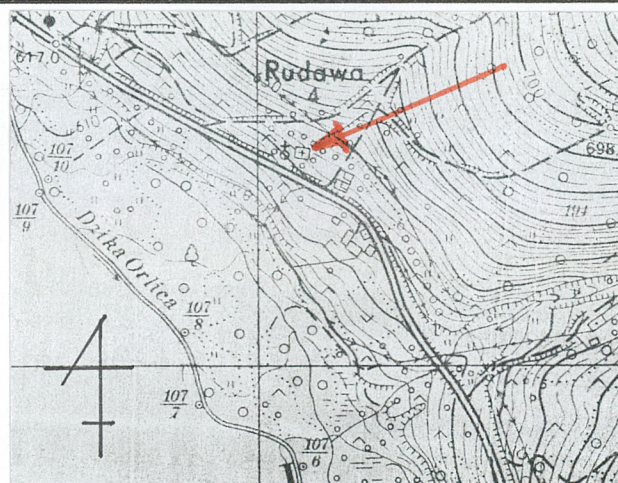
3. Miejscowość

PONIAŹÓW -
RUDAWA

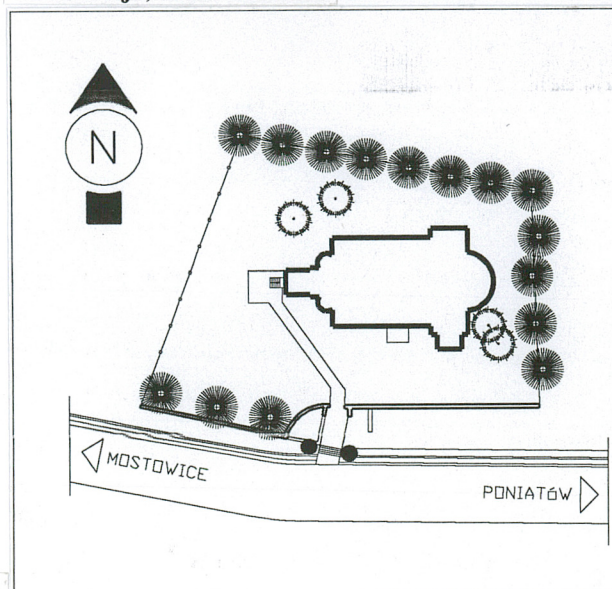
11. Zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

Widok od strony południowej

Orientacja, skala 1:10 000

Sytuacja, skala 1:1000

4. Adres

Rudawa, gm. Bystrzyca Kłodzka
nr hipoteczny dz. n. 78

5. Przynależność administracyjna

województwo dolnośląskie
gmina Bystrzyca Kłodzka

6. Poprzednie nazwy miejscowości

Stollenseifen (1574), Stolsayffen (1618),
Stolseyffen (1630), Stuhlseifen (1765,
1830,1845), Stuhlseifen (1789-1945)

7. Przynależność administracyjna przed 1. 01. 1999 r.

województwo wałbrzyskie
gmina Bystrzyca Kłodzka

8. Właściciel i jego adres

Parafia p.w. Św. Piotra i Pawła
57- 520 Długopole Górne

9. Użytkownik i jego adres

nie użytkowany

10. Rejestr zabytków

81/A/02 z 29.03.2002

12. Autorzy, historia obiektu, określenie stylu.

Miejscowość położona jest w górach, w dość dużych odległościach od sąsiednich wsi. Założona przed 1574 r. przez panów czeskich w okresie trwania sporów granicznych. Do 1684 r. wchodziła w skład dóbr królewskich. Następnie należała do hr. Althana z Międzyzlesia. W 1787 r. liczyła 70 budynków, część dworską posiadał baron von Stillfied. W 1825 r. właścicielem był hr von Magnis, wolnego sołectwa- L. Ludwig z Międzyzlesia. Od 1840 r. własność księżnej Marianny Orańskiej. Wieś pełniła rolę ośrodka tkactwa i przemysłowego metalurgicznego. Zasiedlona po 1945 r., pod koniec lat 60-tych praktycznie przestała istnieć w wyniku migracji ludności z górskiego terenu o trudnej komunikacji i warunkach życia- do miast i sąsiednich miejscowości.

Do 1623 r. Rudawa należała do ewangelickiej parafii w Porębie, po tym roku do katolickiej parafii w Domaszkowie, w 1665 r. włączona została do parafii w Różance. Obecnie należy do parafii w Długopolu Górnym.

Kościół w Rudawie posiadał status kościoła cmentarnego, obsługiwanego przez Parafię, okresowo przez kapłana zamieszkałego w pobliskiej plebani. Od 1858 r. , dzięki wsparciu księżnej Marianny, założona została „lokalie”- siedziba duszpasterza w okazałym zespole budynków, położonym blisko kościoła. W 1937 r. kościół miał status kościoła kuracjalnego p.w. Trójcy Świętej. W 1941 r. Rudawę zamieszkiwało 635 katolików i 4 protestantów. Ostatnim niemieckim kapłanem był Ernst Heinze (do 29.08.1946 r.). W okresie powojennym pełnił funkcję kościoła filialnego , ostatnio nie użytkowany, nie figuruje w schematyzmach Archidiecezji.

c.d. historii na wkladce nr 1

13. Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrza, wyposażenie, instalacje)

SYTUACJA

Wieś Rudawa położona jest w dolinie Dzikiej Orlicy, w jej przewężeniu, tuż przy granicy państwowej. Usytuowana u podnóża południowo- zachodniego zbocza Jagodnej, na wysokości ok. 610-680 m. n.p.m. Skomunikowana drogą o przebiegu wzdłuż Dzikiej Orlicy, łączącą wsie Mostowice i Poniatów. Kościół usytuowano w centrum ówczesnej łańcuchowej wsi , przy głównej wiejskiej ulicy, po jej północnej stronie, na stromo opadającym stoku, splantowanym u podstawy w celu ulokowania cmentarza (0,3 ha). Wejście z poziomu drogi na cmentarz po jednobiegowych schodach złożonych z sześciu stopni i podestów u nasady i w zwieńczeniu. U nasady schodów dwa symetrycznie nasadzone świerki. Po lewej stronie wejścia fragment dawnej kaplicy z kamienia łamanego na zaprawie piaskowo- wapiennej, prawdopodobnie była to grota z figurą. Teren cmentarza o rzucie zbliżonym do trapezu rozciągniętego w kierunku wschód- zachód o słabo czytelnym układzie pierwotnej kompozycji. Od południa, równoległe do drogi, śladowo zachowany w przyziemiu mur z kamienia łamanego, przesunięty na północ w części wschodniej, za wejściem na teren cmentarza. Obsadzony przerwanymi szpalerami świerków. W części południowo- wschodniej trzy żywotniki. Teren porośnięty samosiewami śnieguliczki. Zachowane fragmenty nagrobków.

Kościół usytuowany w centralnej części cmentarza, orientowany.

MATERIAŁ, KONSTRUKCJA

Ściany. Ściany murowane z kamienia na zaprawie wapienno- piaskowej, tynkowane obustronnie. Nieliczne przemurowania i łęki (kruchta pld. – zach.) z cegły. Gzymsy wieńczące murowane z cegły, profilowane, tynkowane. Zewnętrzne parapety okien ściany południowej i północnej nawy, elewacji wschodniej aneksu i okien apsydy ceglane. Obrazowania okien wieży i kruchty zachodniej oraz portale otworów drzwiowych z piaskowca, sfazowane. Tynki piaskowo- wapienne, na elewacjach południowych i na wieży obrzucone szarym nakropkiem . Oryginalne wyprawy i malatury zachowane na elewacjach wschodnich i północnej- gładkie tynki malowane w dwóch kolorach: gzymsy, opaski okienne, pasy pionowe- białe, w tle- złoty ugięty.

Sklepienia i stropy. Prezbiterium nakryte jednym przęsłem sklepienia krzyżowo- żebrowego, wydzielonego szerokimi gurtami. Apsyda nakryta półkopułą z trzema głębokimi lunetami, półkopuła o spłaszczonym łuku. Nad nawą strop drewniany o poprzecznym do długości nawy układzie belek, z podsufitką. Sufit z fasetą i wydzielonym sztukatorską listwą wielolistnym plafonem. W dwukondygnacyjnych aneksach wschodnich- stropy drewniane. W kruchcie zachodniej- strop drewniany odeskowany. W półkolistych aneksach zachodnich , ponad klatkami schodowymi, skrzycona koleba, w zwieńczeniu- ¼ kopuły. W wieży trzy kondygnacje drewnianych stropów belkowych. W kruchcie południowo- wschodniej odkryta więźba dachowa.

Dach i więźba. Więźba dachowa wspólna dla nawy głównej i prezbiterium, drewniana, konstrukcji krokwiowo- płatwiowej, z podwiniętymi połaciami na zewnątrz. Dach trójspadowy o przedłużonych połaciach w części wschodniej, nakrywa także dostawione do prezbiterium aneksy. Dach apsydy w kształcie połowy stożka, dostawionego do wschodniej połaci dachu głównego. Pokrycie dachowe grafitowym łupkiem na sposób niemiecki, połacie nad nawą i południowa połać nad prezbiterium pokryta folią zabezpieczającą. Dach nad kruchtą zachodnią dwuspadowy, pokryty folią na odeskowaniu. Dach nad kruchtą wejścia południowo- wschodniego trójspadowy, pokryty łupkiem i folią. Wieża nakryta gruszkowym hełmem konstrukcji drewnianej, z ośmioboczną latarnią nakrytą banią zwieńczoną szpicą z kulą i chorągiewką. Pokryta grafitowym łupkiem. Dachy półkolistych aneksów zachodnich w formie ¼ spłaszczonego stożka wymurowanego z cegły o szklawionej powierzchni.

c.d. opisu na wkladce nr 1

14. Kubatura 1589,75 m3	15. Powierzchnia użytkowa 209,3 m2	16. Przeznaczenie pierwotne kościół	17. Użytkowanie obecne nie użytkowany
18. Prace budowlane i konserwatorskie, ich przebieg i dokumentacja (po 1945 r.) W 1945 r. – nie zniszczony. Ok. 1980- zabezpieczenie dachu folią, wykonanie betonowych posadzek.		19. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie i instalacje) <u>Fundamenty</u> - zawilgocone, od strony północnej podmyte. <u>Ściany zewnętrzne</u> - od północy spękane, zawilgocone w dolnych partiach i pod gzymsami. <u>Sklepienia i stropy</u> - sklepienia w stanie dobrym, strop nawy głównej ugięty, z ubytkami, belki zawilgocone, zagrzybione, w analogicznym stanie pozostałe stropy, stropy w górnej kondygnacji wieży niedostępne, w dobrym stanie strop nad zachodnią kruchtą, chóru muzycznego- brak. <u>Wieżba dachowa</u> - nad nawą w stanie średnim, zniszczona- wieży, pokrycie dachowe nieszczelne, z licznymi ubytkami. <u>Tynki</u> - z licznymi ubytkami, zmurzałe, odspojone, zawilgocone. <u>Detale kamienne</u> - w dobrym stanie, niektóre przemalowane. <u>Wyposażenie</u> - brak. <u>Instalacje</u> - brak.	
20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie Zabezpieczenie dachu przed zimą. Następnie demontaż hełmu wieży z jednoczesną inwentaryzacją konstrukcji. Opracowanie ekspertyzy o stanie technicznym i w oparciu o zalecenia- projektu remontu kapitalnego obiektu. Projekt winien zakładać remont z zachowaniem bryły obiektu, charakteru i formy pokrycia dachowego (łupek, jeśli blacha- to z odtworzeniem kształtu drobnowymiarowego pokrycia). Zachować należy przetrwałe w dobrym stanie polichromie w prezbiterium, po odtworzeniu sufitu- zaaranżować na nim barwną malaturę. Odtworzyć chór.			

21. Akta archiwalne i źródła ikonograficzne (rodzaj, numer i miejsce przechowywania)

- Zespół: Konserwator Zabytków Prowincji Dolnego Śląska, Archiwum Państwowe we Wrocławiu, sygn. 895, karty 1-10.
- Studium środowiska kulturowego gminy Bystrzyca Kłodzka, I. Rybka-Ceglecka, M. Boguszewicz, D. Wiśniewska, R O S i O Ś K Wrocław 1995, T.I. s. 190-1 (SOZ W- ch)
- Karta cmentarza, E. Kieres. E. Szarapo, 1998 (SOZ W- ch).

Ikonografia

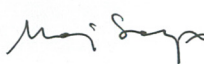
- Messtischblatt, 1883-1938, ze zbiorów Zakładu narodowego im. Ossolińskich we Wrocławiu

22. Bibliografia

- Bach A., Urkundliche Kirchen- Geschichte der Grafschaft Glatz, Breslau 1841, s. 325-7
- Berger A., Eine Übersicht über die Pfarreien und Kuratien der Grafschaft Glatz betreffend die Zeit von 1841- 1946, Kirchlingen, Kreis Herford 1961, mpis, s. 109-110.
- Słownik geografii Sudetów- góry Bystrzyckie i Orlickie, Warszawa-Kraków 1992 s. 213- 215.

23. Uwagi różne**24. Opracowanie karty ewidencyjnej**

tekst Barbara Nowak-Obelinda 10. 2001 r.

plany, rysunki Ewa Szarapo, Maciej Szarapo 10. 2001 r.

zdjęcia fotograf. Ewa Szarapo 10. 2001 r.

miejsce przechowywania negatywów SOZ Wrocław Delegatura w Wałbrzychu

KARTA PO WYPEŁNIENIU PODLEGA OCHRONIE NA PODSTAWIE PRZEPISÓW PRAWA AUTORSKIEGO**25. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)****26. Załączniki**

Wkładki do karty ewidencyjnej zabytku nieruchomego szt. – 4

1. Miejscowość	2. Obiekt (nazwa jak w karcie)	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
RUDAWA	KOŚCIÓŁ, ob. nie użytkowany	Ciąg dalszy opisu

Ciąg dalszy historii – poz. nr 12

Cmentarz w Rudawie założono w czasie jej lokacji w XVI w., na nim wzniesiono dzwonnice. W 1631 r. na terenie cmentarza wybudowano drewnianą kaplicę p.w. Narodzenia Marii. W 1769 r. wybudowano murowany z kamienia kościół, do dziś zachowany w zasadniczym kształcie. W 1803 r. wykonano obecny hełm wieńczący wieżę, w następnym roku przekazy mówią, iż wisiały w wieży dwa datowane dzwony z 1659 i 1724 r., wtórnie tam umieszczone. Nawa kościoła otoczona była drewnianymi emporami. W 1868 r. przeprowadzono gruntowny remont wieży, fundowany przez księżnę Mariannę Orańską. W k. XIX w. kościół przebudowano z zachowaniem jego późnobarokowej bryły i dyspozycji przestrzennej wnętrza. Prawdopodobnie wtedy zlikwidowano emporę, z zachowaniem empor organowej. Wykonano polichromie ścienne na sklepieniu prezbiterium i stropie nawy. Przebudowano okna nawy, zlikwidowano wejście w elewacji południowej nawy i dobudowano kruchtę wejściową południowo- wschodnią. Wtedy także wykonano nowe pokrycie dachowe z łupku. Z tego prawdopodobnie okresu pochodzą zachowane malatury elewacji zewnętrznych. W 1938 r. ministerstwo spraw kościelnych przyznało 2.500 RM na remont kościoła w Rudawie. Wykonano wówczas naprawę obróbek blacharskich oraz szare fakturalne tynki zewnętrzne wieży, zachodniej i południowej elewacji nawy. Prac wtedy nie zakończono. Odnowiono także wnętrze kościoła- przemaalowano polichromie ścienne, przeprowadzono malowanie ołtarza. Z notatki Grundmanna z 5.06.1938 r. wiadomo, że w kościele znajdował się barokowy ołtarz o barwnej polichromii, z rzeźbą o cechach czeskiego baroku, wykonaną na dobrym poziomie artystycznym. Nie ma innych przekazów na temat jego wyglądu. W 2000 r. w prezbiterium kościoła znajdował się barokowy krucyfiks, który zabezpieczono na plebani w Długopolu Górnym.

Obecny kościół, po nieznacznych przebudowach, prezentuje typ późnobarokowej wiejskiej świątyni salowej z płytkim prezbiterium zakończonym apsydą, flankowanym symetrycznymi aneksami zawierającymi zakrystie i emporę ponad nimi. W bryle dominuje znacznie wyższa wieża nakryta hełmem z latarnią, poprzedzona niską kruchtą zachodnią. Prezentuje typ stosowany w sakralnej architekturze śląskiej po połowie XVII w.

ciąg dalszy opisu - poz. nr 13.

Posadzki. W nawie głównej białe- czarne płytki ceramiczne (pocz. XX w.), po bokach, w miejscu dawnych ławek- betonowe. W prezbiterium, kruchcie zachodniej, południowo- wschodniej i zakrystii- betonowe. W pomieszczeniach wyższych kondygnacji, z uwagi na ich niedostępność- nie są możliwe do określenia.

Schody. Schody zewnętrzne, jednobiegowe, sześciostopniowe, stopnie z piaskowca, przed portalem wejścia głównego w ścianie zachodniej wieży. Podest zewnętrzny, poprzedzony stopniem, z piaskowca, przed dawnym otworem wejścia (obecnie zamurowane) w elewacji południowej nawy głównej. W aneksach zachodnich kręcone, murowane z kamienia, podmurowane cegłą, oparte na środkowym słupie drewnianym schody o drewnianych stopniach i pod stopnicach. Między poziomem kruchty zachodniej i wyżej położonego wnętrza pod wieżą dwa stopnie wyrównawcze z piaskowca. W południowo- zachodnim narożniku zakrystii piaskowcowe stopnie schodów prowadzących na nie istniejącą ambonę umieszczoną w północnym narożniku ściany tęczowej i prezbiterium.

Stolarka. Okna drewniane, pojedyncze, pozbawione dekoracji, współczesne. W ścianach nawy, apsydy i północno- wschodniego aneksu prostokątne dwuskrzydłowe, skrzydła podzielone szprosami na dwie części każde oraz zamknięte półkoliście z nieruchomym nadświetlem i dwoma podzielonym szprosami skrzydłami. W kruchtach małe, prostokątne jednoskrzydłowe okienka. W wieży brak stolarki okiennej. **Drzwi** główne, zachodnie, drewniane, prostokątne, dwuskrzydłowe, klepkowe, współczesne.

RZUT. Płytkie prezbiterium zamknięte półkolistą apsydą, otwarte łukiem tęczowym na szerszą, salową nawę główną. Do nawy dobudowana od zachodu czworoboczna wieża. Od północy i południa dostawione do prezbiterium płytkie prostokątne przybudówki, o ścianach wysuniętych poza lico nawy. W narożnikach między ścianami wieży i ścianą zachodnią nawy głównej symetryczne aneksy klatek schodowych na rzucie koła. Do ściany zachodniej wieży dostawiona czworoboczna kruchta z wejściem głównym do kościoła w osi elewacji zachodniej. Wejście dodatkowe we wschodniej ścianie południowo- wschodniej kuchty dostawionej do wschodniej ściany aneksu przy prezbiterium. Zamurowane obecnie wejście znajdowało się w ścianie południowej nawy.

BRYŁA

Obiekt wolnostojący, zorientowany na wschód, o rozczłonkowanej bryle. Korpus zasadniczy złożony z salowej nawy i tej samej wysokości prezbiterium, obudowanego symetrycznymi aneksami, nakryty jest wspólnym, trójspadowym dachem o zawiniętych na zewnątrz połaciach. Apsyda wschodnia o wysokości korpusu nakryta jest dachem pół stożkowym. Czterokondygnacyjna wieża czworoboczna zwieńczona gruszkowym hełmem z latarnią. Kruchta wejścia zachodniego niska, nakryta dachem dwuspadowym. Zbliżonej wysokości kruchta południowo- wschodnia nakryta dachem trójspadowym.

ELEWACJE

Niskie partie cokołowe wysunięte, częściowo tynkowane.

Prezbiterium. Prezbiterium obudowane symetrycznymi aneksami. Elewacja południowa – bez okienna, pozbawiona gzymsu, tynkowana w całości szarym nakropkiem, w części osłonięta niską przybudówką. Elewacja północna zwieńczona profilowanym gzymsem, bez okienna. Gładko tynkowana, ze śladami dawnych malatur: gzymsy i pionowe pasy artykułujące oraz naroża- białe, tła- złoty ugier. Elewacja apsydy zwieńczona profilowanym gzymsem, dwuokienna, okna półkoliście zamknięte, o prostych ościeżach, umieszczone na krańcach łuku apsydy. Gładko tynkowana, malowana: gzyms i pionowe pasy artykulacji oraz opaski okienne białe, tła – złoty ugier. Elewacje wschodnie aneksów przy prezbiterium. Elewacja aneksu północnego dwukondygnacyjna, jednoosiowa. W jednej osi prostokątne okna w dwóch kondygnacjach, ościeża proste. W zwieńczeniu gzyms profilowany. Elewacja aneksu południowego bez okien. Gładko tynkowane, opracowane barwnie analogicznie jak elewacja apsydy i północna elewacja prezbiterium. **Nawa.** Elewacja frontowa kościoła zwieńczona trójkątnym, wysokim szczytem. Zasłonięta w części środkowej wieżą i aneksami klatek schodowych. W partii szczytu symetrycznie wobec wieży małe, prostokątne okienka z piaskowcowym profilowanym parapetem. Elewacja południowa zwieńczona profilowanym gzymsem. W części wschodniej duże półkoliście zamknięte okno, w części zachodniej- dwie osie zbliżonych do kwadratu, zamkniętych odcinkiem łuku okien, umieszczonych w dwóch kondygnacjach, ościeża proste. W części środkowej pęknięcie ściany obrysujące prostokątny otwór drzwiowy (zamurowana). Tynkowana szarym nakropkiem. Elewacja północna identycznie rozwiązana. Gładko tynkowana, malowana: białe gzyms, naroża pasy pionowej artykulacji, opaski okienne, tła- złoty ugier. **Wieża.** Wieża czterokondygnacyjna, do drugiej kondygnacji czworoboczna, wyżej naroża ścięte. W zwieńczeniu profilowany gzyms złamany na ściętych narożnikach. Elewacja frontowa jednoosiowa, osłonięta w pierwszej kondygnacji kruchłą wejściową. W drugiej kondygnacji małe, kwadratowe okienko ujęte sfazowanym, piaskowcowym obramieniem, w trzeciej- mały okulus. W ostatniej kondygnacji okno półkoliście zamknięte, ujęte sfazowaną piaskowcową opaską, z piaskowcowym parapetem. Na tym poziomie analogiczne otwory okienne na elewacjach południowej i północnej (innych otworów na tych elewacjach nie ma). Tynkowana szarym nakropkiem. **Klatki schodowe przy wieży.** Bez okien, pozbawione gzymsów, tynkowane szarym nakropkiem. **Kruchta zachodnia.** Elewacja główna, zachodnia zwieńczona trójkątnym szczytem, w nim mały okulus. W osi prostokątny otwór drzwiowy ujęty sfazowanym, piaskowcowym portalem. Elewacje boczne, północna i południowa, pozbawione gzymsu, jednoosiowe, okna kwadratowe w sfazowanych obramieniach z piaskowca. Tynkowane szarym nakropkiem. **Kruchta południowo- wschodnia.** W elewacji wschodniej prostokątne wejście w osi, obramione sfazowanym, prostokątnym portalem. Na osi elewacji południowej małe prostokątne okno ujęte sfazowaną opaską z piaskowca. Elewacja zachodnia bez okienna. Ściany pozbawione gzymsu, tynkowane szarym nakropkiem.

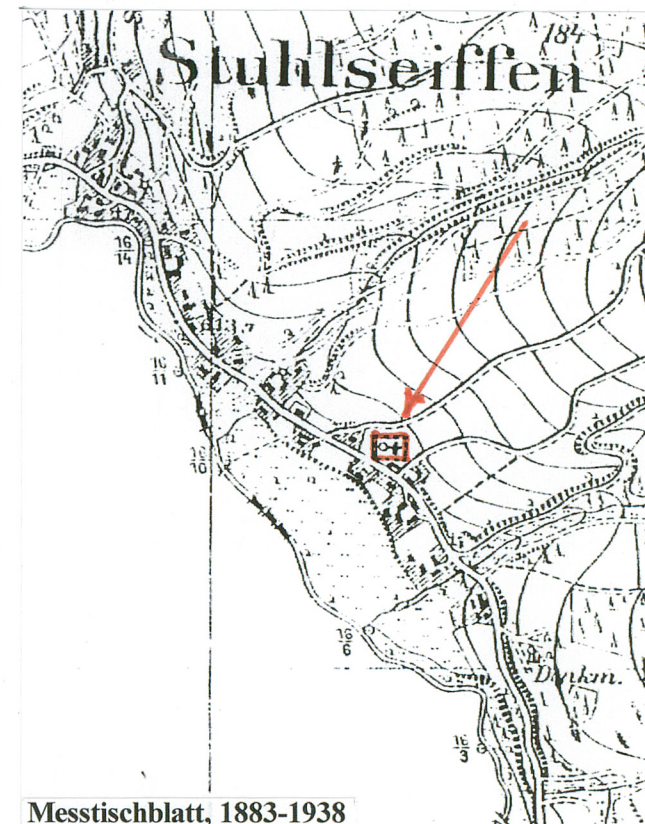
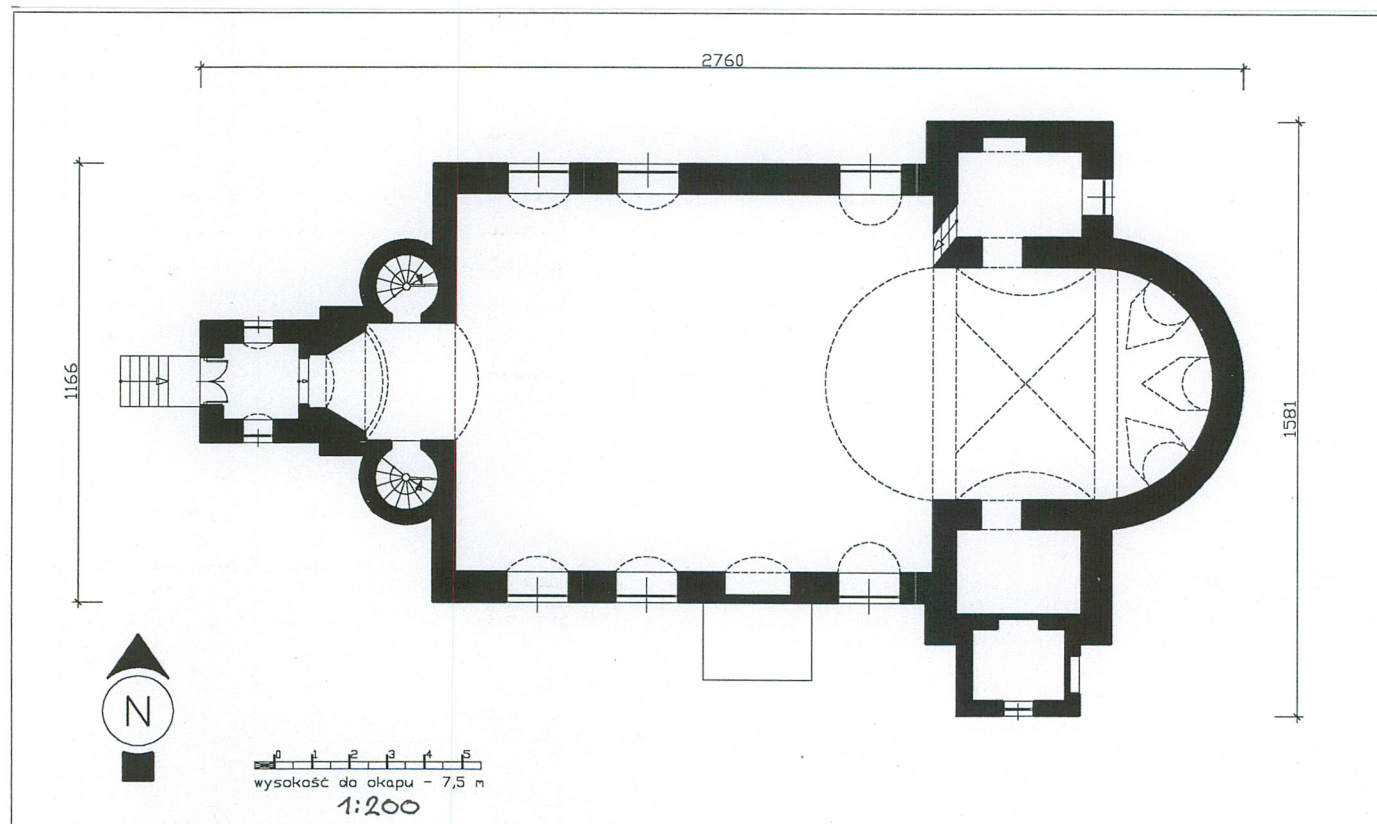
Wnętrze. Prezbiterium położone na poziomie nawy, otwarte na nią tęczą o półkolistym, spłaszczonym łuku, oświetlone dwoma symetrycznymi, półkoliście zamkniętymi oknami w apsydzie, w głębokich, rozglifionych ku wnętrzu ościeżach. W północnej i południowej ścianie prezbiterium, symetrycznie, prostokątne otwory drzwiowe ujęte sfazowanymi piaskowcowymi portalami, ponad nimi, tuż pod sklepieniem, otwory łóż patronackich, zamknięte odcinkiem łuku, o głębokich, prostych ościeżnicach. Sklepienie krzyżowo- żebrowe jednoprzęsłowe, w apsydzie półkopuła z trzema głębokimi lunetami. Zebra sklepienia i krańce lunet, szerokie gurdy i podniebienie łuku tęczowego oraz glify okienne, pokryte ornamentálną dekoracją złożoną ze zgeometryzowanych elementów roślinnych, na wysklepkach- błękit z regularnie rozmieszczonymi gwiazdkami. Ściany gładko tynkowane, malowane w kolorze jasno ugrowym z lamperią olejną w przyziemiu. **Nawa** szersza niż prezbiterium, salowa. W ścianie północno- wschodniego narożnika, przy prezbiterium, prześwit o półkolistym zamknięciu, z kamiennym podestem u podstawy. Było tu wejście na nie zachowaną ambonę. Nawa doświetlona dwoma symetrycznymi, półkoliście zamkniętymi oknami w części wschodniej, po jednym w ścianie północnej i południowej. Okna w głębokich, rozglifionych ku wnętrzu niszach. W części zachodniej po dwie osie okien w dwóch kondygnacjach w każdej ze ścian. Nisze okienne głębokie, zamknięte odcinkiem łuku, górne wyższe, wszystkie rozglifione ku wnętrzu. W części środkowej ściany południowej prostokątna, zamknięta odcinkiem łuku nisza- dawny otwór drzwiowy. Ściana zachodnia nawy dwukondygnacyjna. W dole, w osi środkowej, zamknięty odcinkiem łuku szeroki otwór drzwiowy. W połowie wysokości ściany gniazda po osadzeniu drewnianych belek stropu płytkiego chóru, na który prowadziły trzy wejścia, dwa- z symetrycznych klatek schodowych, trzecie, centralne- z pomieszczenia w drugiej kondygnacji wieży. Nawa nakryta jest drewnianym stropem z podsufitką. Sufit z faseta, plafon wielolistny, wydłużony, wyznaczony listwą sztukatorską, wypełniony analogiczną jak wysklepki sklepienia prezbiterium dekoracją, w centrum- malowana ośmiolistna rozeta. Z zewnątrz plafonu- ugrowa kompozycja z wici i liści akantu. Ściany gładko tynkowane, malowane w kolorze jasno ugrowym, z lamperią olejną w przyziemiu. **Aneks północno- wschodni.** Dwukondygnacyjny. W dolnej kondygnacji- zakrystia, nakryta drewnianym stropem z sufitem. Doświetlona prostokątnym oknem ściany wschodniej, umieszczonym w głębokiej niszy. W narożu południowo- zachodnim kamienne schody na dawną ambonę. Z niej przebito otwór w narożniku nawy i prezbiterium. W górnej kondygnacji łoża patronacka, doświetlona od wschodu prostokątnym oknem w głębokiej niszy. Skomunikowana pierwotnie wewnętrznymi schodami z zakrystią. **Aneks południowo- wschodni.** Dwukondygnacyjny, wnętrza o takim samym charakterze jak w aneksie północno- wschodnim. Do pomieszczenia dolnego wejście z kruchty południowo- wschodniej.

1. Miejscowość	2. Obiekt (nazwa jak w karcie)	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
RUDAWA	KOŚCIÓŁ, ob. nie użytkowany	Ciąg dalszy opisu, ikonografia, rzut

Wieża. Przyziemie nakryte stropem z sufitem. W ścianie zachodniej prostokątne wejście, komunikujące wnętrze z kruchtą zachodnią, obramione sfazowanym, piaskowcowym portalem. W ścianie południowej i północnej prostokątne wejścia do klatek schodowych. Ściany gładko tynkowane. Wyższe kondygnacje niedostępne z powodu złego stanu zachowania obiektu. **Kruchta zachodnia.** Jednoprzestrzenne wnętrze, nakryte drewnianym stropem, obitym od spodu deskami. Doświetlone dwoma niewielkimi okienkami południowym i północnym, umieszczonymi w niszach zwieńczonych odcinkiem łuku. W ścianie wschodniej prostokątne wejście do przyziemia wieży, obramione sfazowanym piaskowcowym portalem. **Kruchta południowo - wschodnia.** Wnętrze jednoprzestrzenne, pozbawione stropu (wieżba dachowa otwarta). Doświetlone niewielkim prostokątnym oknem w ścianie wschodniej. W ścianie północnej zamurowany obecnie, prostokątny otwór drzwiowy do kościoła, we wschodniej - z zewnątrz do kruchty, obramione sfazowanym portalem z piaskowca. Pierwotnie ściany gładko tynkowane, obecnie tynki w znacznym stopniu odpadły.

Wypozażenie. Liczne proste, o sfazowanych krańcach piaskowcowe obramienia okien i drzwi opisano wcześniej (elewacje, wnętrza). Polichromia ścienna z 1938 r. zachowana na sklepieniu prezbiterium i suficie nawy (opisane: wnętrza). Resztki bezwartościowych kafli z ok. 1930 r. zachowane w nawie. Barokowy krucyfiks, jaki znajdował się w prezbiterium do jesieni 2000r. przechowywany jest na plebani w Długopolu Górnym.

INSTALACJE - brak

1. Miejscowość	2. Obiekt (nazwa jak w karcie)	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
RUDAWA	KOŚCIÓŁ, ob. nie użytkowany	dokumentacja fotograficzna

Widok od strony zachodniej

Widok od strony wschodniej

Ściana pld., nawa, kruchta pld.-wch.

Wieża

Fragment ściany pln., nawa, prezbiterium

Fragment ściany pln., nawa

Wejście na teren cm. przykościelnego, fragment kaplicy

1. Miejscowość	2. Obiekt (nazwa jak w karcie)	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
RUDAWA	KOŚCIÓŁ, ob. nie użytkowany	dokumentacja fotograficzna

Nawa, widok w kierunku zach.

Sklepienie prezbiterium i apsydy

Nawa, strop w płn.-zach. narożu

Nawa, widok w kierunku wsch.

Wieża, klatka schodowa

Portal wejścia do kruchty pld.-wsch.